

NOTATKA NA TEMAT SESJI PLENARNEJ KONWENTU EUROPEJSKIEGO, Bruksela, 6-7 czerwca 2002 r.

Sekretariat Konwentu, Bruksela, 19 czerwca 2002 r.

I. Otwarcie posiedzenia plenarnego

1. Posiedzenie otworzył przewodniczący Konwentu Valéry Giscard d'Estaing. Towarzyszyło mu dwóch wiceprzewodniczących – Giuliano Amato oraz Jean-Luc Dehaene.
2. Przewodniczący przypomniał, że Prezydium Konwentu ustaliło limit czasu dla każdego punktu obrad, co pozwoli usprawnić przebieg obrad; oznaczało to, że głos będzie mogła zabrać ograniczona liczba mówców. W związku z tym przewodniczący podkreślił konieczność ścisłego przestrzegania przez mówców trzyminutowego limitu czasu, tak aby wszyscy członkowie Konwentu, którzy poprosili o głos, mieli możliwość wypowiedzenia się.

II. Obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości: rola Unii Europejskiej i państw członkowskich (dokumenty CONV 69/02 i CONV 70/02)

3. Rozpoczynając debatę, przewodniczący podkreślił, że wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość to dziedziny, w których Europa – za pośrednictwem badań opinii publicznej lub samych członków Konwentu – wyraża pilne potrzeby. Złożoność funkcjonujących procedur i mechanizmów uzasadnia – jego zdaniem – szybkie rozpoczęcie debaty. Przedstawił treść dokumentu CONV 69/02 zawierającego ocenę osiągnięć w dziedzinie bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz identyfikującego wiele kwestii bądź dróg zasługujących na zbadanie przez Konwent.
4. W debacie wzięło udział ponad pięćdziesięciu członków Konwentu. Była to owocna i ożywiona wymiana zdań na temat, który zdaniem wszystkich zabierających głos stanowi przedmiot głównej troski obywateli. Niektórzy członkowie Konwentu podkreślili, że kwestia ta będzie również przedmiotem szczególnej uwagi podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Sewilli.

(i) Problemy ogólne

5. Znaczna większość członków Konwentu uznała, że sprawy bezpieczeństwa i sprawiedliwości muszą mieć głębszy europejski wymiar. Podkreślono, że państwa członkowskie nie mają wystarczających środków na zwalczanie ponadgranicznej przestępczości. Handel ludźmi, narkotykami i przestępczość zorganizowana nie znają granic prawnych ani administracyjnych.
6. Kilku członków Konwentu podkreśliło konieczność zachowania równowagi między wymogami bezpieczeństwa a poszanowaniem fundamentalnych wartości. W związku z tym mówcy odwołali się do Karty Praw Podstawowych, żądając włączenia jej do traktatu. Proponowano również przystąpienie Wspólnoty bądź Unii Europejskiej do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Niektórzy mówcy odwoływali się również do turyńskiej Karty Społecznej lub genewskiej Konwencji w sprawie statusu uchodźców.

(ii) *Przegląd polityk*

7. Wielu mówców upominało się o bardziej precyzyjną definicję przestępstwa ponadgranicznego, wymagającego reakcji na poziomie europejskim. W związku z tym zaproponowano daleko idącą harmonizację prawa karnego, ze szczególnym uwzględnieniem definicji przestępstw oraz wysokości kar minimalnych i maksymalnych. Inni podkreślali zasadę wzajemnego uznawania. Kilka osób zasugerowało konieczność połączenia obydwu podejść, podkreślając, że chociaż w większości przypadków rozwiązaniem jest wzajemne uznawanie, to w niektórych sytuacjach harmonizacja jest koniecznością. Wielu mówców podkreśliło konieczność większej harmonizacji w dziedzinie azylu i imigracji, podczas gdy inni wyrażali wolę, aby państwa członkowskie mogły zachować swoją narodową politykę, zwłaszcza w zakresie imigracji i dostępu do rynku pracy. Inni członkowie Konwentu podkreślali znaczenie rozgraniczenia polityki azylowej, z jednej strony, i polityki imigracyjnej – z drugiej. W odniesieniu do azylu należy przestrzegać zobowiązań humanitarnych, w szczególności Konwencji Genewskiej, a obciążenia z tego tytułu powinny być równomiernie ponoszone przez całą Europę. Polityka imigracyjna powinna też uwzględniać inne sprawy, takie jak np. wymogi rynku pracy oraz zdolność do zintegrowania się ze społeczeństwem.
8. Niektóre osoby proponowały, aby wyjść poza zasady wynikające z obowiązujących traktatów i poza minimalne standardy, po to, aby stworzyć skuteczny wspólny system azylowy. Należałoby zatem zrewidować listy obowiązujących obecnie podstaw prawnych zawartych w artykule 63 Traktatu o WE, w celu stworzenia bardziej spójnego systemu, odzwierciedlającego program polityczny przyjęty na szczycie w Tampere, jak również poprzez wyjście poza postanowienia Traktatu Nicejskiego dotyczące przejścia do głosowania kwalifikowaną większością głosów (QMV). Częstokroć stwierdzano, że obecna sytuacja oraz sposób, w jaki w Europie są traktowane osoby szukające azylu, stanowi przedmiot troski Konwentu.
9. Kilku mówców podkreśliło zewnętrzny wymiar unijnej polityki w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, wzywając do zintensyfikowania współpracy w tych obszarach, zwłaszcza z krajami sąsiadującymi, do szerszego uwzględnienia aspektów tej polityki w zewnętrznych stosunkach Unii oraz do ich skoordynowania z innymi elementami stosunków zewnętrznych, takimi jak polityka handlowa lub polityka na rzecz rozwoju.
10. O kwestiach dotyczących prawa cywilnego mówiono niewiele.

(iii) *Struktury instytucjonalne, legitymizacja prawna i efektywność*

11. Niektórzy mówcy poruszyli kwestię podziału na filary. Większość kwestionowała zasadność tego podziału i argumentowała na rzecz pełnego „uwspólnotowienia” (tzn. stosowania zwykłych procedur wspólnotowych) spraw należących do obecnego trzeciego filaru (współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych) lub szerszego stosowania wspólnotowych struktur i mechanizmów w tych sprawach. Mówcy odnosili się w szczególności do korzyści płynących z instrumentów prawnych, mechanizmów kontroli sądowej oraz przejrzystości wspólnotowego prawa. Z drugiej strony niektórzy podkreślali, że generalne stosowanie wspólnotowych procedur decyzyjnych we wszystkich sprawach dotyczących bezpieczeństwa i sprawiedliwości nie jest możliwe w praktyce.
12. Kilku mówców zastanawiało się, czy osoby argumentujące za „uwspólnotowieniem” miały zawsze na myśli te same elementy i szczegóły oraz pod-

- kreślało potrzebę pragmatycznego podejścia polegającego na stopniowej analizie ulepszeń, jakie należy wprowadzić w zakresie instrumentów i procedur. Sugerowano możliwość współlistnienia w tych samych ramach różnych procedur decyzyjnych, dostosowanych do specyfiki poszczególnych zagadnień. Niektórzy mówcy stwierdzali, że całkowite lub częściowe uwspólnotowienie trzeciego filaru będzie oznaczać dla narodowych rządów i parlamentów utratę kompetencji, co może zostać wykorzystane przez partie ekstremistyczne bądź populistyczne.
13. Kilkakrotnie pojawiała się kwestia demokratycznej legitymizacji i kontroli. Wielu członków Konwentu wyraziło wolę, aby Parlament Europejski stał się współustawodawcą zarówno w sprawach już uwspólnotowionych, jak i w unijnych działaniach ustawodawczych dotyczących spraw karnych, przynajmniej w części dotyczącej współpracy sądowej. Inni mówcy podkreślali konieczność wzmocnienia roli parlamentów narodowych, jakkolwiek nie była to alternatywa dla wcześniejszej propozycji. Niektórzy krytykowali brak kontroli (bądź jej niedostatki) nad organami Unii wchodzącymi w skład trzeciego filaru, jak na przykład Europol (niektórzy wymieniali również Eurojust), żądając wprowadzenia kontroli na poziomie europejskim. Jeden z członków Konwentu uznał, że kontrola sprawowana obecnie przez narodowe parlamenty jest w zupełności wystarczająca.
 14. Proponowano różnorodne modele ściślejszej kontroli nad tymi wspólnymi organami: kontrolę sprawowaną przez Parlament Europejski, a ściślej – przez specjalną komisję parlamentarną, zintegrowanie ich ze wspólnymi mechanizmami, na przykład pod nadzorem Komisji, czy też utworzenie nowego stanowiska wysokiego przedstawiciela Unii, funkcjonującego jako partner parlamentów narodowych w zakresie zagadnień związanych z trzecim filarem oraz odpowiedzialnego za pracę tych organów.
 15. Niektórzy mówcy krytykowali fakt, że Komisja i państwa członkowskie dzielą między sobą prawo inicjatywy, twierdząc najczęściej, że prawo to powinno od tej pory należeć wyłącznie do Komisji. W tym kontekście proponowano również możliwość poddania inicjatyw zgłaszanych przez państwa członkowskie analizie prawnej.
 16. Większość osób wyraziła wolę zniesienia zasady jednomyślności w przypadku spraw dotyczących azylu i imigracji (pierwszy filar) oraz współpracy w sprawach karnych (trzeci filar).
 17. Co się tyczy rozważanych obecnie kwestii w ramach trzeciego filaru, wielu mówców wyrażało konieczność poprawy i uproszczenia instrumentów prawnych. Członkowie Konwentu stwierdzali w szczególności, że ze względu na zbyt powolne procedury ratyfikacyjne Konwent nie będzie mógł być w ich wypadku pomocny. Kilku z nich podkreśliło potrzebę dysponowania takimi samymi instrumentami, jak te dostępne w ramach ustawodawstwa wspólnotowego, zwłaszcza instrumentami zapewniającymi bezpośrednie efekty, tzn. stosowanymi bezpośrednio, jak na przykład rozporządzenia wprowadzające wspólnotowe polityki. Kilka razy wspomniano o trudnościach związanych z rozgraniczeniem stosowania decyzji ramowych i decyzji przewidzianych w Traktacie o UE.
 18. Wielu członków Konwentu wyrażało wolę rozszerzenia uprawnień Trybunału Sprawiedliwości oraz przyznania mu pełnych kompetencji w ramach trzeciego filaru. Niektórzy mówili o wprowadzeniu możliwości apelacji dla osób prywatnych. Kilkoro mówców podkreślało, że Komisja powinna mieć możliwość wszczynania przed Trybunałem postępowania przeciwko państwu członkowskim z powodu naruszenia przez nie prawa.

19. Niektórzy wyrażali wolę ponownego zbadania specjalnych rozwiązań *opt-in* przyznanych obecnie kilku państwom członkowskim. Niektórzy sugerowali, aby zastąpić je możliwością konstruktywnego wstrzymania się od głosu.

(iv) Instrumenty w zakresie współpracy

20. Większość mówców ubolewała, że Europol nie ma prawnych ani materialnych środków realizacji swoich zadań; wyrażano pragnienie doprowadzenia do niezwłocznej zmiany tej sytuacji. W związku z powyższym Europol powinien otrzymać większe środki finansowe i uprawnienia operacyjne, które – zdaniem niektórych mówców – powinny obejmować, z jednej strony, prawo żądania od krajowych sił policyjnych wszczynania postępowań, z drugiej zaś – możliwość prowadzenia faktycznych śledztw wspólnie z władzami krajowymi. Tego rodzaju wzmocnienie Europolu powinno się odbywać równoległe ze wzmocnieniem kontroli parlamentarnej (por. powyżej) i sądowej. W kwestii ostatniego punktu niektórzy mówcy oczekują, że kontrola sądowa będzie sprawowana na poziomie porównywalnym z kontrolą nad krajowymi siłami policyjnymi i kwestionowali immunitet przyznany pracownikom Europolu. Poruszono również kwestię wzmocnienia OLAF (Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Oszustw) oraz wspierania synergii między tym organem a Europolem i Eurojustem.

Niektórzy członkowie Konwentu stwierdzili, że najpierw należy całkowicie wykorzystać potencjał w zakresie efektywnej współpracy narodowych sił policyjnych; współpraca taka może zostać jeszcze bardziej zintensyfikowana.

21. Wielu mówców wyrażało przekonanie, że Eurojust powinien być nadal rozwijany, a niektórzy uważali, że mógłby się on przekształcić w organ europejskiego oskarżyciela publicznego. Niektórzy twierdzili, że tego rodzaju oskarżyciel publiczny powinien być w stanie wnosić do Trybunału Sprawiedliwości sprawy w odniesieniu do pewnych konkretnych postępowań (niektórzy uważali, że należy zacząć od oszustw przeciwko interesom finansowym Wspólnoty), natomiast inni stali na stanowisku, że tego rodzaju postępowania powinny się toczyć wyłącznie przed sądami krajowymi.
22. Wielokrotnie mówiono o zewnętrznych granicach Unii. Prawie wszyscy mówcy byli zdania, że należy wprowadzić dokładniejsze wspólne kontrole. Niektórzy stwierdzili, że oznaczałoby to utworzenie jednostek wspólnej straży granicznej; inni preferowali ściślejszą współpracę między służbami państw członkowskich oraz uzgodnione projekty szkoleniowe. Wysuwano różnorodne propozycje pośrednie mające na celu poprawę istniejącej sytuacji, na przykład stopniowe przechodzenie do wspólnych rozwiązań, przy czym pierwszym krokiem byłoby utworzenie komórki wsparcia będącej w dyspozycji władz krajowych. Niektórzy podkreślali potrzebę solidarności finansowej i pragnęli podzielenia się obciążeniami z tymi państwami członkowskimi, które z różnych przyczyn – w szczególności geograficznych – są odpowiedzialne za większy fragment wspólnych granic zewnętrznych.
23. Przewodniczący podsumował [dyskusję], podkreślając [wysoki] poziom przeprowadzonej debaty. Umożliwiła ona wnikliwe przeanalizowanie ważnego tematu. Przewodniczący wskazał na różne niuanse w propozycjach zgłaszanych przez członków Konwentu. Poprosił o głębsze przemyślenie koncepcji przestępstw ponadgranicznych. W odniesieniu do sprawy podziału na filary, zasugerował podejście pragmatyczne, polegające na przeanalizowaniu, bez żadnych uprzedzeń, tego, jakie działania będą mogły być najlepiej realizowane przy wykorzystaniu poszczególnych procedur.

24. Przewodniczący stwierdził, że Prezydium zaproponuje wkrótce utworzenie grupy roboczej do tych spraw, w celu dokładniejszego przeanalizowania niektórych zagadnień.

III. Rola parlamentów narodowych w europejskiej architekturze

25. Przewodniczący zwrócił uwagę członków Konwentu na trzy sprawy dotyczące roli parlamentów krajowych, poruszone w deklaracji z Laeken. Stwierdził, że w celu wsparcia dyskusji Sekretariat przedłożył członkom Konwentu dwa dokumenty. Jeden to opisowy materiał do dyskusji (CONV 67/02), prezentujący ogólny zarys uprawnień parlamentów krajowych, wynikający z traktatów i zawierający wiele propozycji dotyczących ich roli w przyszłości. Drugi dokument (CONV 68/02) zawiera kwestie, do których członkowie Konwentu mogą się ustosunkować w trakcie dyskusji.
26. Ponieważ wielu mówców nawiązywało do zagadnień poruszonych w tym dokumencie, będzie on również podstawą dla niniejszej notatki.
- i. Jak można pomóc parlamentom krajowym w wypełnianiu ich podstawowej funkcji, jaką jest zapewnienie demokratycznej legitymizacji działań Unii?*
27. Większość mówców wyraziła przekonanie, że parlamenty krajowe powinny być bardziej zaangażowane w działania Unii. Mogłoby to nastąpić w szczególności poprzez bardziej efektywną kontrolę ze strony rządów (zaakcentowano mechanizm kontrolny funkcjonujący w krajach skandynawskich). Parlamenty krajowe powinny na wcześniejszym etapie być zaangażowane w procedurę ustawodawczą. W związku z tym niektórzy sugerowali, aby Komisja przekazywała wszystkie propozycje legislacyjne bezpośrednio do parlamentów krajowych w tym samym czasie, w jakim przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Ponadto parlamenty krajowe mogłyby brać udział w corocznej dyskusji nad programem prac Komisji.
- ii. Rozwiązania w zakresie kontroli przez parlamenty krajowe stanowisk zajmowanych przez ich rządy w Radzie są różne w poszczególnych państwach członkowskich. Jakkolwiek rozwiązania takie w całości należą do wewnętrznych kompetencji danego kraju, to czy przydatna może się okazać ocena, które z tych rozwiązań funkcjonują najlepiej oraz wymiana „najlepszych praktyk”?*
28. Członkowie Konwentu stanowczo opowiadali się za tym, by do kompetencji każdego parlamentu należało stanowienie własnych zasad w zakresie kontroli nad rządem. Jednak ogólnie zgodzono się co do tego, że wymiana informacji o najefektywniejszych mechanizmach kontroli może się okazać owocna. Aby kontrola taka była efektywna, musi się odbywać na zasadzie *ex ante*, tzn. zanim Rada podejmie jakiegokolwiek decyzje. Wspomniano o praktyce mandatu negocyjnego, w tym kontekście powoływano się na wkład przedstawicieli Finlandii (CONV 82/02) i Szwecji (CONV 61/02). Jednak w opinii niektórych mówców praktyka przyznawania przedstawicielom rządu mandatu negocyjnego powinna być dostatecznie elastyczna. Rządy powinny mieć margines manewru, w przeciwnym wypadku na poziomie Rady pojawiłyby się „zatory” decyzyjne. Niektórzy mówcy stwierdzili, że w przypadkach, kiedy Rada działa jako organ ustawodawczy, jej prace powinny być prowadzone w sposób publiczny, aby parlamenty krajowe były w stanie sprawować efektywną kontrolę nad swoimi rządami. Niektórzy członkowie Konwentu dodawali, że do realizacji tego celu przyczyni się poprawa organizacji pracy Rady. Kilku członków zasugerowało, aby w skład delegacji państw członkowskich wchodziła przedstawiciele parlamentów krajowych; inni odnieśli się sceptycznie do tej koncepcji.

- iii. *Czy wskazane jest wzmocnienie istniejącego mechanizmu współpracy między parlamentami krajowymi? A z Parlamentem Europejskim?*
29. Wyrażano przekonanie, że horyzontalna współpraca między parlamentami krajowymi w odniesieniu do działań Unii jest postrzegana pozytywnie. W związku z tym pewna liczba członków Konwentu opowiedziała się za wzmocnieniem COSAC (więcej spotkań, stały Sekretariat oraz podejmowanie decyzji większością głosów, a nie jednomyślnie). Inni jednak zajęli krytyczne stanowisko wobec funkcjonowania COSAC i sceptycznie oceniali jego rolę. Proponowano zintensyfikowanie współpracy między wyspecjalizowanymi komisjami parlamentów krajowych i odpowiadającymi im komisjami Parlamentu Europejskiego. Ponadto niektórzy proponowali, aby parlamenty mogły zadawać pytania Komisji, zgłaszać się w tym celu do Parlamentu Europejskiego oraz otwierać w Brukseli swoje biura, by przyglądać się jego pracy.
- iv. *Czy należy rozważyć możliwość kolektywnej reprezentacji parlamentów krajowych w nowej instytucji? Jeżeli tak, to jaki powinien być jej skład oraz jakie powinna ona mieć kompetencje?*
30. Większość członków Konwentu wyrażała wątpliwości co do celowości tworzenia nowej instytucji, która reprezentowałaby tylko parlamenty krajowe. Sugerowano, że utworzenie nowej instytucji skomplikuje instytucjonalną architekturę Unii i spowoduje, że stanie się ona mniej przejrzysta dla obywateli. Niektórzy podkreślali, że tego rodzaju instytucja – niezależnie od tego, czy byłaby ona drugą izbą Parlamentu Europejskiego, czy też niezależnym organem – osłabi politycznie Parlament Europejski wówczas, gdy powinien on przyjąć rolę współustawodawcy. Takie same zastrzeżenia wyrażano w przypadku sugestii, aby deputowani do Parlamentu Europejskiego byli równocześnie deputowanymi do parlamentów swoich krajów.
31. Jednakże niektórzy członkowie Konwentu sugerowali, że należy zwołać kongres, złożony z przedstawicieli parlamentów krajowych oraz Parlamentu Europejskiego, w celu – na przykład – wyboru przewodniczącego Komisji.
32. W sprawie kontroli zasady pomocniczości niektórzy wyrażali opinię, że powinna ona mieć charakter polityczny, ponieważ zasada pomocniczości oraz rozgraniczenie kompetencji między Unią a państwami członkowskimi będzie prowadzić do problemów politycznych. Podkreślali oni, że parlamenty krajowe powinny zostać powiązane z tą kwestią (niektórzy mówili o konieczności bliższego rozpatrzenia koncepcji powołania komisji *ad hoc*). Według innych, ponieważ Unia jest wspólnotą prawa, kontrola taka powinna mieć charakter sądowy, w związku z czym zadawali oni pytanie, czy kontrola ta powinna być sprawowana *ex ante* czy też *ex post*, jak również czy parlamenty krajowe mogłyby uzyskać prawo wnoszenia spraw do Trybunału Sprawiedliwości.
- v. *Czy należy przyjąć postanowienia dotyczące obowiązkowych konsultacji z parlamentami krajowymi w przypadku rozważania możliwości poszerzenia kompetencji? Jeżeli tak, to w jakiej formie?*
33. Niektóre wypowiedzi faworyzowały konsultacje z parlamentami krajowymi, zwłaszcza w tych dziedzinach, w których stopień uczestnictwa Parlamentu Europejskiego nie jest szczególnie znaczący (np. polityka zagraniczna i bezpieczeństwa, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne). Ponadto niektórzy sugerowali, że konsultacje z parlamentami mogłyby być podejmowane w kontekście artykułu 308 Traktatu o WE, umożliwiającego Unii podejmo-

wanie środków o charakterze wyjątkowym w przypadkach, w których nie ma ona wyraźnych uprawnień do takich działań. Sugerowano też, że w przypadku rewizji traktatów lub modyfikacji kompetencji Unii sprawa powinna zostać przekazana do rozpatrzenia takiemu organowi jak Konwent.

34. Zamykając ten punkt obrad, przewodniczący stwierdził, że wypowiedzi członków Konwentu miały na celu raczej udoskonalenie obecnego systemu. Jednak, w jego opinii, pozostaje pytanie, czy przypadkiem obywatele nie oczekują od pracy Konwentu czegoś więcej. W związku z powyższym poprosił on przewodniczącego grupy roboczej ds. parlamentów narodowych o nieprzekreślanie możliwości zgłaszania innowacyjnych inicjatyw.

IV. Skład grup roboczych

35. Przewodniczący, mówiąc o dokumencie CONV 77/02 zawierającym skład grup roboczych utworzonych przez Prezydium, stwierdził, że lista ta w większości przypadków jest zgodna z pierwotnym wyborem członków Konwentu. Jedynie w kilku przypadkach trzeba było skorzystać z drugiej opcji, ponieważ do niektórych grup roboczych zgłosiło akces zbyt wielu chętnych. Żaden członek Konwentu nie znalazł się w grupie, którą na swojej liście referencyjnej podał jako trzecią.
36. Jeżeli chodzi o kwestię dotyczącą przyszłych grup roboczych, poruszoną na ostatnim posiedzeniu plenarnym i przedłożoną na piśmie, przewodniczący przypomniał zgromadzonym o stanowisku potwierdzonym podczas poprzedniej debaty poświęconej kwestiom sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, zgodnie z którym praca merytoryczna powinna zostać wykonana przez Konwent; należy natomiast unikać dzielenia jej wskutek tworzenia grup roboczych. Celem grup roboczych jest przeprowadzenie wnikliwej analizy konkretnych zagadnień, zidentyfikowanych po debatach plenarnych, w celu przedstawienia Konwentowi możliwych rozwiązań konkretnych kwestii. Ogólne problemy polityczne będą nadal omówione na spotkaniach plenarnych.
37. Jeżeli chodzi o prośbę, aby pierwszych sześć grup roboczych przedstawiło swoje raporty Konwentowi wcześniej, aniżeli początkowo planowano, to przewodniczący zachęcił przewodniczących grup, aby dołożyli w tym celu starań, tak by wszystkie grupy w miarę możliwości zakończyły swe prace we wrześniu lub w październiku.

Przewodniczący stwierdził następnie, że w trakcie poprzedniej debaty poświęconej obszarowi wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości stało się jasne, że należy utworzyć grupę roboczą, której zakres zadań zostanie wkrótce zdefiniowany przez Prezydium, w celu przeanalizowania wielu konkretnych zagadnień. Jako przykład takich problemów przewodniczący podał lepsze określenie obecnych zadań państw członkowskich i Unii oraz rozwiązania umożliwiające Unii podejmowanie działania w tych dziedzinach, łącznie z kwestią, czy można je przenieść do systemu wspólnotowego.

38. Przewodniczący dodał, że następne posiedzenie plenarne poświęcone zewnętrznym działaniom Unii bez wątpienia umożliwi zidentyfikowanie pewnych kwestii technicznych przeznaczonych do przeanalizowania przez grupę roboczą oraz że podczas przyszłych dyskusji prawdopodobnie pojawi się potrzeba utworzenia określonych grup.
39. Na wniosek jednego z członków Konwentu przewodniczący pierwszych sześciu grup roboczych podali terminy pierwszych spotkań tych grup.

V. Sprawy pozostałe

Spotkanie 24 i 25 czerwca poświęcone społeczeństwu obywatelskiemu

40. Przewodniczący zarysował cel i przedstawił plan zbliżającego się posiedzenia, które odbędzie się w dużej półkolistej sali Parlamentu. Sala ta będzie także musiała pomieścić przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego, z którymi odbędzie się dialog (...). Są również plany, aby debaty ze społeczeństwem obywatelskim zorganizowane na poziomie krajowym były przedmiotem sprawozdań składanych przez jednego członka Konwentu z każdego kraju. Przewodniczący wspomniał również o dokumencie CONV 79/02 w sprawie spotkań ośmiu grup kontaktowych z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz zwrócił się z prośbą, aby w tych ośmiu spotkaniach wzięła udział możliwie jak największa liczba członków Konwentu.

Konwent Młodzieży

41. Przewodniczący wspomniał o przygotowaniach do Konwentu Młodzieży, który odbędzie się w Brukseli w dniach 9-12 lipca. Podziękował członkom Konwentu za ich wysiłki w doborze młodych ludzi, którzy są zarówno reprezentatywni, jak i umotywowani. Powiedział, że więcej informacji dotyczących tego ważnego spotkania będzie można uzyskać podczas następnego posiedzenia Konwentu.
42. Przewodniczący zamykając posiedzenie, przypomniał, że głównym tematem następnego posiedzenia (24 czerwca o godzinie 14.30 oraz 25 czerwca od godziny 9.30) będzie dialog ze społeczeństwem obywatelskim. Przewodniczący przedstawi wówczas Konwentowi informacje o spotkaniu Rady Europejskiej w Sewilli, na którym – zgodnie z deklaracją z Laeken – złożą ustne sprawozdanie poświęcone postępowi prac Konwentu.